У кованій скрині
Заховано-скрито
Ще прабабусями
Для мене.
Роки повили,
Вітри побили,
Сніги покрили
Віко дублене.
Нене,
Я йшла крізь ночі,
Крізь жаху очі,
По тернах-болях,
Крізь лід і млості,
Несла тертілу*.

І бігла, бігла —
Не йшла поволі
Крізь ватру білу
До тої долі,
Що у подолі
Сизої хмари,—
А що там в скрині,
У тій святині,
За ста дверима,
За ста замками?..
І ніч дурила,
І слизнув камінь
Попід ногами.
Вже зорі стигнуть,
Вже сови скиглять,
Вже сиві сосни
Вертати просять.

Я в хащі бігла,
У хату білу.
За ста дверима,
За ста замками
Дубова скриня,
Вкрита віками.
В тій кованій скрині
Заховано-скрито
Три сиві зернини —
Три часу злитки.
І кожне —
Перше,
Важливе —
Кожне.
Руками зерен
Рушати не можна.

Сльоза то перша,
Кохання перше,
Ще й слово перше —
Пташа завмерше…
Упала падма —
Лежу, конаю.
Як тії скарби
Дізнати маю?
А серце встало
І каже: знаю.
Збери очима
Сльозу дитинства,
Торкнись кохання
Чуттями чистими,
А слово-пташку
Зігрій устами,—
Тоді ж і сонце
Край ночі встане…

Ой нене,нене,
Яка дорога
Від твого болю
У світ розлогий…
Від твого співу
До того блуду,
Де вже була я
І де ще буду.
Людина —
Дивна,
Знає й не вірить,
Що в три етапи
Самітність змірить.
Всі вони перші,
Всі неминучі,
Як сіять,
Як жати,
Як поле орати:
Кожен за себе,
Сам кожен мусить
родитись, кохати, вмирати.